



Per Toni Giménez

Portes obertes... Portes tancades

Hem ocupat els pobles, tot marxant de les ciutats, arrossegant els seus inconvenients, com si no

ens poguéssim desfer. Escollim un poble per la seva tranquil·litat, però som tants que el soroll ha augmentat; per la bona olor que fa, però hi ha tants cotxes que l'olor de fum s'hi ha fet més present; pel contacte amb la natura, però hem fet fora les masies que hi havia perquè no eren "estètiques" i també les vaques perquè "feien mala olor i portaven mosques". Ja no queden gairebé galliners i cada cop hi ha menys fonoll. Buscàvem la natura i plantem gespa artificial sota la pancarta de què no gasta aigua: un jardí sempre verd i tou perquè segar ens cansa i perquè els infants no es pelin els genolls en caure.

El poble va perdre l'olor de xemeneia, les cadires al carrer per fer-la petar amb els veïns, els camins de terra, la seguretat i la bellesa que el caracteritzava. Fins i tot el pas d'un ramat o d'un tractor ens molesta. Els portals, que antany s'obrien de bat a bat, esdevenen portes tancades.

El poble va adquirint modes: parlar amb el mòbil, escoltar música amb auriculars, vestir roba de marca, tenir gos. Cada cop hi ha més pisos, bars, granges, restaurants, botigues de menjar ràpid i barat, cadenes de congelats, cadenes de fotografia, hipermercats, outlets i sucursals de caixes i bancs. Però també el poble necessita, cada cop més, carrers de vianants, espais lúdics, parcs, espai per aparcar, llars d'infants, escoles, activitats extraescolars, carrils bici, limitació de la velocitat. I el CAP, la biblioteca, el teatre, la piscina, el poliesportiu... es van quedant petits per a tanta gent. Els pobles han esdevingut petites sucursals de ciutat, de la ciutat de la que havíem marxat per trobar tranquil·litat.